

tentia prolata rite ad S. C. EE. et RR. appellaverit, donec per eandem S. C. definitivum iudicium prolatum non fuerit. — Quoties autem gravibus ex causis procedendi methodus supradicta servari nequeat, tunc recursus haberi debeat ad hanc S. C. ad effectum obtinendi dispensationem a solemnitatibus praescriptis, et facultatem procedendi summario modo iuxta praxim vigentem apud hanc S. C.

IV. Alumni votorum solemnium, vel simplicium perpetuorum, vel temporalium, in Sacris Ordinibus constituti, qui expulsi vel dimissi fuerint, perpetuo suspensi maneat, donec a S. Sede alio modo eis consulatur; ac praeterea Episcopum benevolam receptorem invenerint, et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint.

V. Qui in Sacris Ordinibus constituti et votis simplicibus obstricti sive perpetuis, sive temporalibus, sponte dimissionem ab Apostolica Sede petierint et obtinuerint, vel aliter ex Apostolico privilegio a votis simplicibus vel perpetuis vel temporaneis dispensati fuerint, ex claustrum non exeant, donec Episcopum benevolam receptorem invenerint, et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint, secus suspensi maneat ab exercitio susceptorum Ordinum. Quod porrigitur quoque ad alumnos votorum simplicium temporalium qui quovis professionis vinculo iam forent soluti, ob elapsam tempus quo vota ab ipsis fuerunt nuncupata.

VI. Professi tum votorum solemnium, tum simplicium ab Ordinariis locorum ad Sacros Ordines non admittantur, nisi, praeter alia a iure statuta, testimoniales litteras exhibeant, quod saltem per annum sacrae theologiae operam dederint, si agatur de subdiaconatu, ad minus per biennium, si de diaconatu, et quoad presby-

teratum, saltem per triennium, praemisso tamen regulari aliorum studiorum curriculo.

Haec de expresso Sanctitatis Suae mandato praefata Sacra Congregatio constituit atque decernit, contrariis quibuscumque etiam speciali et individua mentione dignis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Sacra Congregatione Episcoporum et Regularium, die 4 novembris 1892.

I. Card. Verga, Praefectus. — † Ios. M. Arch. Caesariensis, Secretarius.

LXXVI.

S. Congr. Indulgent. Decretum de Tertio Ordine. — 31 Ian. 1893.

Tertii Ordinis saecularis S. Francisci Assisiensis. — Huic Sacrae Congregationi Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae sequentia dubia, quae Tertiarios Saeculares S. Francisci Assisiensis aliorumque Ordinum respiciunt, dirimenda sunt proposita.

I. — An Tertius Ordo Saecularis S. Francisci tenetur lege illa a Clemente Papa VIII in Constitutione *Quaecumque* d. d. 7 Decembris 1604 statuta, qua praecipitur unam tantum Confraternitatem et Congregationem eiusdem nominis et instituti erigi posse in singulis civitatibus et oppidis?

II. — Utrum ad erigendam novam Congregationem Tertii Ordinis sive in Ecclesiis Regularium sive non Regularium necessario requiratur consensus Ordinarii loci?

III. — Utrum Episcopus loci visitare possit Tertiiorum Congregationes etiam in Regularium Ecclesiis?

IV. — An religiosi, qui sua iam vota nuncupaverunt in proprio Instituto approbato vel ab Apostolica Sede, vel ab Ordinario loci, ante decretum in una Veronensi editum sub die 16 Iulii 1886 et iam Tertio Ordini S. Francisci adscripti reperiuntur, post praefatum Decretum adhuc pergant ad eundem Tertium Ordinem pertinere eiusque gratiis et privilegiis gaudere?

V. — An saeculares Tertiarii Francisciales ingredientibus religiosum aliquod institutum, etiam ante religiosam professionem teneantur dimittere habitum Tertii Ordinis, et hoc ipso non amplius perfruantur eiusdem gratiis et privilegiis?

VI. — An idem Veronense Decretum vim legis habeat etiam pro Tertiariis caeterorum Ordinum, puta, Ordinis S. Dominici, SSmae Trinitatis, etc.?

VII. — Possuntne fideles, qui ad unam Congregationem Tertiariorum pertinent, transire ad aliam pariter erectam in eodem vel alio loco, quin Indulgentias et Privilegia amittant?

VIII. — An Tertiarius Franciscalis possit transire ad alium Tertium Ordinem alterius Regulae, ex. gr. ad illum S. Dominici etc., et vicissim?

IX. — An fideles, qui inter Tertiarios unius Ordinis fuerint cooptati, cooptari etiam valeant inter Tertiarios alterius Ordinis, puta S. Dominici, vel SSmae Trinitatis etc., ita ut aliquis Christifidelis evadere simul possit Tertiarius Franciscalis, S. Dominici, SSmae Trinitatis, Ordinis Carmeliticis, et ita porro?

X. — An expediat concedere omnia privilegia, gratias et indulgentias a Summis Pontificibus directe et speciatim primo et secundo Ordini S. Francisci concessa, extendi etiam ad omnes qui Tertio Ordini saeculari nomen dederunt?

XI. — An expediat concedere Indulgentiam *Portiunculae* nuncupatam, ab omnibus fidelibus toties die 2 Augusti lucrandam, quoties quicumque visitent Ecclesiam, in qua legitime erecta est Congregatio Tertii Ordinis Saecularis S. Francisci?

XII. — An expediat concedere Tertiariis saecularibus S. Francisci ut lucrari valeant Indulgentiam tam omnibus fidelibus Ecclesias Franciscas visitantibus concessas, quam illas quae Tertii Ordinis saecularis sunt propriae, ea conditione, ut Ecclesiam parochialem visitent in omnibus illis locis, ubi neque Ecclesiae Franciscas primi, secundi aut tertii Ordinis regularis, neque Oratoria publica tertii Ordinis saecularis aut alia Ecclesia, in qua canonice erecta sit Congregatio tertii Ordinis saecularis, existant?

XIII. — An Tertiarii saeculares S. Francisci degentes in locis, ubi nulla adsit eorumdem Tertiariorum constituta Congregatio, recipere valeant Benedictionem papalem bis in anno eisdem concessam a quocumque sacerdote, eo quod vel nequeant accedere, aut saltem difficilis sit accessus ad locum in quo a sacerdotibus debita facultate munitis praefatae benedictiones imperiuntur?

XIV. — An saltem expediat praedictis Tertiariis Franciscalibus saecularibus, bis in anno, loco Benedictionis nomine Summi Pontificis recipiendae, duas alias Absolutiones seu Benedictiones concedere cum adnexa Plenaria Indulgentia?

XV. — Ex Constitutione « *Misericors Dei Filius* » Tertiarii Franciscas gaudent Indulgentiis Stationum Urbis. Iam vero ex opere cui titulus « *Raccolta di Orazioni e pie opere ecc.* » ad acquirendas Indulgentias stationales praeter conditiones consuetae sinceratae con-

tritionis, confessionis et communionis « a seconda della Indulgenza da lucrarsi », sufficit visitatio solius Ecclesiae ubi est, vel supponitur esse Statio. Quaeritur utrum hoc etiam valeat pro indulgentiis Stationum, quae in supradicta Constitutione Tertiariis conceduntur, ita ut a Tertiariis sit peragenda Confessio et Communio suscipienda eo tantum in casu, quo concessa est indulgentia plenaria, non vero quando concessa est partialis?

XVI. — Utrum, demptis Tertiariis saecularibus S. Francisci et Servorum B. Mariae Virginis, quibus per Constitutionem « *Misericors Dei Filius* » et Rescriptum diei 15 Decembris 1883 respective provisum est, Tertiarii saeculares aliorum Ordinum gaudeant communicatione Indulgentiarum sive cum respectivo Ordine, ad quem pertinent, sive cum aliis Tertiariis et eorum Ordinibus?

XVII. — Utrum tuta sit opinio, quae docet: Indulgentiis pro Ordine communicante per revocationem Pontificiam sublatis, caeteri quibus illae per communicationem factae sunt propriae, iis frui nihilominus pergant, nisi revocatio expresse etiam ad eos dirigatur?

XVIII. — Utrum Tertiarii saeculares cuiusvis Ordinis Indulgentiis tantum gaudeant, quae sibi directe concessae fuerunt, vel aequae principaliter cum aliis concessae fuerunt, dummodo non sint revocatae?

Et Em̄i ac Rm̄i Patres in generalibus Comitibus ad Vaticanum habitis rescripserunt die 10 Ianuarii 1893:

Ad I. — *Negative.*

Ad II. — *Affirmative.*

Ad III. — *In iis quae ad disciplinam et directionem internam spectant, negative; in reliquis, affirmative.*

Ad IV. — *Negative.*

Ad V. — *Negative ante professionem.*

Ad VI. — *Affirmative.*

Ad VII. — *Affirmative ex rationabili causa.*

Ad VIII. — *Generatim negative.*

Ad IX. — *Negative.*

Ad X. — *Negative.*

Ad XI. — *Negative.*

Ad XII. — *Supplicandum SSmo pro gratia.*

Ad XIII. — *Negative.*

Ad XIV. — *Supplicandum SSmo pro gratia.*

Ad XV. — *Affirmative.*

Ad XVI. — *Negative, nisi constet de speciali Indulto.*

Ad XVII. — *Negative, imo falsa.*

Ad XVIII. — *Affirmative.*

Factaque de iis omnibus SSmo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione in Audientia habita die 31 Ianuarii 1893 a me infrascripto Cardinali S. Congregationis Praefecto, Sanctitas Sua resolutiones Em̄orum Patrum ratas habuit et confirmavit, et petitas gratias in perpetuum benigne concessit.

Datum Romae ex Secretaria eiusdem S. Congregationis die 31 Ianuarii 1893. — Fr. A. Card. Sepiaci, Praefectus. — Alex. Archiep. Nicopolitanus, Secretarius.

LXXVII.

S. Congr. Concilii declaratio in causa « Colonien. » circa mutuas delegaciones generales parochorum ad assistendum matrimoniis. — 18 Mart. 1893.

Archiepiscopus Coloniensis sequentia exponit SS. D. N.

Beatissime Pater: Philippus Archiepiscopus Coloniensis S. V. humiliter exponit quae sequuntur:

In civitate hac Coloniensi in qua novemdecim existunt parociae catholicae et circiter 150 000 numerantur catholicorum, non raro accidit, quod sponsa ex. g. ancilla, proclamationibus expetitis, parochiam, in qua domicilium vel quasi domicilium habebat, inscio parochi proprio derelinquit, et tamen coram hoc parochi dolose matrimonium contrahit, fingens se in huius parochia, in qua proclamationes factae sunt, adhuc habitare. — Quare ad praevenda invalida matrimonia, parochi huius civitatis multis abhinc annis se mutuo delegaverunt in hunc modum, ut parochus, qui tempore, quo proclamationes expetebantur, parochus proprius sponsae erat, inde per tres menses matrimonio eius assistere valeat, etiamsi sponsa, hac parochia derelicta, in alia parochia huius civitatis tempore matrimonii habitet. Quam quidem conventionem addita facultate subdelegandi praedecessor meus Eñus Card. Paulus Melchers postea an. scil. 1866 confirmaverat, eaque confirmatio delegationem Ordinarii exhibere videtur. Quamvis vero, postquam gubernationem huius Archidioecesis suscepi, similis a me confirmatio seu adprobatio istius praxis statim expetita non sit, parochi Colonienses tamen eam sunt sequuti. Similes ob causas in civitate Aquisgra-

nensi existebat ab immemorabili, ut parochi asserunt, usus iuxta quem propter frequentem habitationis mutationem ex parte ancillarum, mercenariorum et pauperum, parochus in cuius parocia sponsa habitat dum proclamationes expetit, eius matrimonio assistere possit, etiamsi sponsa tempore proclamationum in aliam parociam eiusdem civitatis transmigret. Quem usum a parochis Aquisgranensibus anno 1840 renovatum Vic. generalis Archiepiscopalis die 14 nov. 1840 tamquam valori matrimoniorum faventem adprobavit. — Utilis sane est huiusmodi dispositio, quaque valor matrimonii non raro salvaretur. Attamen cum S. C. Concilii die 20 iulii h. a. in causa Posnaniensi declaraverit conventionem similem parochorum Posnaniensium haud esse probandam, S. V. enixe rogatur ut declarare dignetur: An Ordinarius liceat parochis civitatis Coloniensis aliorumque oppidorum numerosiorum cum facultate subdelegandi, delegare facultatem generaliorem matrimonio assistendi, de qua sermo? Quatenus negative, S. V. dignetur Archiepiscopo oratori facultatem concedere qua talem delegationem assistendi matrimonio in casu exposito parochis civitatis Coloniensis et oppidorum numerosiorum Archidioecesis Coloniensis concedere valeat.

Huiusmodi preces, praehabito consultoris voto, disceptatae sunt in comitiis generalibus S. Congreg. Concilii habitis die 18 martii 1893. Et dicta die ad sequentia

Dubia

I. An mutua ac generalis delegatio, de qua in precibus, ad validitatem matrimonii valeat in casu;

Et quatenus negative,

II. An supplicandum sit SS. D. N. pro convalidatione eiusdem praxis quoad futurum in casu;

Eñi PP. responderunt:

Ad I, reformato dubio: An constet de nullitate matrimoniorum quae contrahuntur iuxta praxim de qua in casu ab Eñno Archiepiscopo Coloniensi proposito.

R. Negative et ad mentem. Mens autem est ut eidem Eñno Archiepiscopo Coloniensi scribatur quod ad vitanda incommoda ex enunciata praxi utcumque oritura, opportunum foret in ea servari modum a consultore theologo traditum; scil. ut mutua illa generalis delegatio parochis non sit permessa nisi accedente Ordinarii adprobatione et delegatione una cum facultate etiam subdelegandi: insuper, ut eadem mutua generalis delegatio limitanda sit ad casum quo res per petitionem proclamationum factam non iam est integra, idest restringenda ad solos parochos domicili a sponsis relictis, et quoad durationem ita determinanda sit, ut expiret si a die ultima proclamationis (exclusive) elapsi sint duo menses, vel 60 dies completi, vel tot dies completi quot iuxta dioecesana statuta requiruntur ut de novo fiant proclamationes, si intra illud tempus matrimonium non fuerit celebratum: optandum vero ut Eñnus Archiepiscopus utatur huiusmodi facultate tantummodo pro maioribus suae archidioecesis civitatibus.

Ad II, provisum in primo.

LXXVIII.

S. Congr. Concilii decretum « Vigilanti », de turpi mercimonio stipendiorum Missarum quoad bibliopolas aliosque mercatores. — 25 Maii 1893.

Vigilanti studio convellendis eradicandisque abusus missarum celebrationem spectantibus iugiter incubuit haec S. C., pluraque edidit decreta, quibus omne hac in re damnabile lucrum removeri voluit, piasque testantium voluntates et obstrictam benefactoribus fidem adamussim servari religioseque custodiri mandavit.

Quapropter ad cohibendam pravam quorundam licentiam qui ad ephemerides, libros aliasque merces facilius cum clero commutanda missarum ope utebantur, nonnulla constituit, eaque, Pio PP. IX fel. rec. approbante, edi et Ordinariis nota fieri curavit ut ab omnibus servarentur. Propositis namque inter alia sequentibus dubiis:

« I. An turpe mercimonium sapiat, ideoque impro-
« banda et poenis etiam ecclesiasticis, si opus fuerit,
« coercenda sit ab Episcopis eorum bibliopolarum vel
« mercatorum agendi ratio, qui adhibitis publicis invi-
« tamentis et praemiis, vel alio quocumque modo mis-
« sarum eleemosynas colligunt, et sacerdotibus, quibus
« eas celebrandas committunt, non pecuniam, sed libros
« aliasve merces rependunt:

« II. An haec agendi ratio ideo cohonestari valeat,
« vel quia, nulla facta imminutione, tot Missae a memo-
« ratis collectoribus celebrandae committuntur, quot
« collectis eleemosynis respondeant, vel quia per eam

« pauperibus sacerdotibus eleemosynis missarum caren-
« tibus subvenitur :

« III. An huiusmodi eleemosynarum collectiones et
« erogationes tunc etiam improbandae et coercendae,
« ut supra, sint ab Episcopis, quando lucrum, quod
« ex mercium cum eleemosynis permutatione hauritur,
« non in proprium colligentium commodum, sed in
« piarum institutionum et bonorum operum usum vel
« incrementum impenditur :

« IV. An turpi mercimonio concurrant, ideoque im-
« probandi atque etiam coercendi, ut supra, sint ii,
« qui acceptas a fidelibus vel locis piis eleemosynas
« missarum tradunt bibliopolis, mercatoribus, aliisque
« earum collectoribus, sive recipiant, sive non recipiant
« quiddam ab iisdem praemii nomine :

« V. An turpi mercimonio concurrant, ideoque im-
« probandi et coercendi, ut supra, sint ii qui a dictis
« bibliopolis, et mercatoribus recipiunt pro missis cele-
« brandis libros aliasve merces, harum pretio sive im-
« minuto sive integro :

« VI. An liceat Episcopis sine speciali S. Sedis
« venia ex eleemosynis missarum, quas fideles cele-
« brioribus Sanctuariis tradere solent, aliquid detrahere,
« ut eorum decori et ornamento consulatur, quando
« praesertim ea propriis redditibus careant » :

in peculiari conventu anni 1874 S. C. resolvit :

« Ad I. Affirmative.

« Ad II. Negative.

« Ad III. IV et V. Affirmative.

« Ad VI. Negative, nisi de consensu oblatorum ».

Sed cum postremis hisce annis constiterit, saluta-
res huiusmodi dispositiones ignorantia aut malitia sae-
pius neglectas fuisse, et abusus hac in re valde lateque

invaluisse, Eñi Patres S. C. Tridentini interpretes, ac
vindices, rebus omnibus in duplici generali conventu
mature perpensis, officii sui esse duxerunt, quod pri-
dem decretum erat in memoriam plenamque observan-
tiam denuo apud omnes revocare, et opportuna insuper
sanctione munire.

Praesenti itaque decreto statuunt, ut in posterum
si quis ex sacerdotali ordine contra enunciata decreta
deliquerit, suspensioni a divinis S. Sedi reservatae et
ipso facto incurrendae obnoxius sit: clericus autem
sacerdotio nondum initiatus eidem suspensioni quoad
susceptos ordines similiter subiaceat, et inhabilis praeterea
fiat ad superiores ordines recipiendos: laici de-
mum excommunicatione latae sententiae Episcopis re-
servata obstringantur.

Praeterea cum experientia docuerit, mala quae
deplorantur ex eo potissimum originem viresque du-
cere, quod in quorundam privatorum manus maior
missarum numerus congeritur quam iusta necessitas
exigit, ideo iidem Eñi Patres, inhaerentes dispositio-
nibus a Romanis Pontificibus, ac praesertim ab Ur-
bano VIII et Innocentio XIII in Const. *Cum saepe con-
tingat*, alias datis, sub gravi obedientiae praecepto
decernunt ac mandant, ut in posterum omnes et singuli
ubique locorum beneficiati et administratores piarum
causarum aut utcumque ad missarum onera implenda
obligati, sive ecclesiastici sive laici, in fine cuiuslibet
anni missarum onera, quae reliqua sunt, et quibus non-
dum satisfecerint, propriis Ordinariis tradant iuxta mo-
dum ab iis definiendum. Ordinarii autem acceptas
missarum intentiones cum adnexo stipendio primum
distribuent inter sacerdotes sibi subiectos qui eis indi-
gere noverint: alias deinde aut S. Sedi, aut aliis Ordini-

nariis committent, aut etiam, si velint, sacerdotibus aliarum dioeceseon, dummodo sibi noti sint, omnique exceptione maiores, et legitima documenta edant inter praefixum congruum tempus quibus de exacta eardem satisfactione constet.

Denique, revocatis quibuscumque indultis et privilegiis usque nunc concessis quae praesentis decreti dispositionibus utcumque adversentur, S. Congregatio curae et officio singulorum Ordinariorum committit, ut praesens decretum omnibus ecclesiasticis suae iurisdictioni subiectis, aliisque quorum ex praescriptis interest, notum sollicitè faciant, ne quis in posterum ignorantiam allegare, aut ab huius decreti observantia se excusare quomodolibet possit: et insuper ut sive in sacra Visitatione sive extra sedulo vigilent, ne abusus hac in re iterum inolescant.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo D. N. Leoni PP. XIII per infrascriptum S. Congregationis Praefectum, Sanctitas Sua hoc Eminentiorum Patrum decretum ratum habuit, confirmavit atque edi mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, die 25 Maii 1893. — Aloisius Card. Episcopus Sabinensis, Praefectus. — P. Salvati, Secretarius.

LXXIX.

*Leonis XIII Litt. Apost. « Illud est proprium », de
Canonicis ad honorem. — 21 Ianuar. 1894.*

Leo PP. XIII ad perpetuam rei memoriam.

Illud est proprium humanarum institutionum et legum, ut nihil in eis sit tam bonum atque utile, quod vel consuetudo non mutet, vel tempora non invertant,

vel mores non corrumpant. Sic in militanti Ecclesia Dei, in qua cum absoluta ac perpetua immutabilitate doctrinae varietas disciplinae coniungitur, non raro evenit ut, quae olim iure meritoque in honore et in pretio habebantur, aliquando obsolescant, et quae bona in instituto erant, ea labens aetas faciat deteriora. Sub prima Ecclesiae exordia, cum sensus Christi in hominum mente arctius insidebat, Episcopos, quibus summa rerum gerendarum commissa erat, delectos Sacerdotes sibi socios addidisse memoriae traditum est, quorum consilio et ministerio in gravioribus Ecclesiae negotiis uterentur. Hi Sacerdotes, Assessores et quasi Episcopi Senatus, Canonici dicti sunt, ex eo quia in observandis regulis Ecclesiasticis cautiores et diligentiores erant ceteris, et eam vitam vivebant, ut mensuram nominis implerent. Quamobrem pro certo habendum est ad conservandam Ecclesiasticam disciplinam, Canonicorum dignitates ab initio fuisse constitutas ita, ut qui eas obtineret, id haberet oneris, ut opera et officiis adiuvaret Episcopum, et in iis quae pertinent ad cultum et ad mores, sese tamquam exemplar clericis inferioribus impertiret. At temporibus nostris nonnulli sunt, qui pristinae institutionis immemores, Canonicorum collegia tamquam honoratorum ordines esse autumant, in quibus nullum onus, sed dignitatis tantum et honoris tituli inhaereant. Ex quo fit ut, cum humanum sit onus defugere, honores et dignitates appetere, non parvus sit numerus eorum, qui studeant, saltem honoris causa, inter Canonicos cooptari. Multae quidem ac plenae querelarum datae sunt ad nos litterae ab Episcopis, qui aegre ferunt honoribus et dignitatibus inhiare eos, qui sacerdotio aucti, deberent « aemulari charismata meliora, « terrena despicerere, et nonnisi in Cruce Domini Nostri

« Iesu Christi gloriari ». Sacerdotes autem huiusmodi, plerique iuniores, qui parum vel nihil in Ecclesiae bonum contulerunt, tamquam tirones gloriosi veteranorum insignia atque ornamenta virtutis praemia appetentes, externos circumeunt Antistites, ut ab iis honoris insignia titulosque, a suis negatos, extorqueant. Nos, qui dignitatis insignibus eos potissimum honestandos censuimus Sacrorum administros, qui pietatis et doctrinae laudibus ceteros antecellunt, deque re christiana egregie sunt meriti, hanc super rem admonitiones Apostolicas atque instructiones, nominatim die decimo sexto mensis Septembris anno MDCCCLXXXIV per Sacram Congregationem Tridentini Concilii interpretem ac vindicem dedimus. Quum vero hisce diebus complures Sacrorum Antistites gravius conquesti sint eiusmodi honores, qui merentibus praemio, ceteris incitamento virtutis esse debent, non raro ipsis Ordinariis insciis, atque interdum haud dignioribus conferri; Nos, quo in posterum quilibet in tali re abusus auferatur, rogata Sacrorum Rituum Congregationis sententia, suprema Auctoritate Nqstra statuimus, decrevimus: I. Episcopus, seu Ordinarius, ecclesiasticum quempiam virum alienae dioeceseos Canonicum ad honorem nominaturus, praeter Capituli sui consensum, Ordinarii, cui nominandus subicitur, notitiam et votum obtineat, eundemque Ordinarium insignia edoceat ac privilegia, quorum usus nominando tribueretur. II. Canonici ad honorem extra dioecesim in qua nominati sunt, degentes, numero sint tertia parte minores cunctis Canonici a Pontificiis Constitutionibus respectivae Basilicae, sive Ecclesiae Metropolitanae, aut Cathedrali, vel Collegiatae adsignatis. III. Canonici ad honorem alicuius minoris Basilicae, vel Ecclesiae Collegiatae almae Urbis nominati, privi-

legiis et insignibus uti possunt tantum intra respectivae Basilicae vel Collegiatae, eiusque Filialium Ecclesiarum ambitum, ubi Canonici de numero iisdem fruuntur. Qui vero alicuius Metropolitanae, vel Cathedralis, aut Collegiatae Ecclesiae, seu Basilicae minoris extra Urbem Canonici sunt ad honorem, privilegiis et insignibus tantum utantur in Dioecesi ubi nominati sunt, nullo modo extra illius territorium. IV. Haec omnia servantur quoque a Canonici ad honorem usque ad hanc diem nominatis. Ita volumus, edicimus, decernentes has litteras Nostras firmas sertasque, uti sunt, ita in posterum permanere: irritum vero et inane futurum decernentes si quid super his a quoquam contigerit attentari: non obstantibus Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis de iure quaesito non tollendo, et quibusvis specialibus vel generalibus Apostolicis Constitutionibus ac Privilegiis, gratiis et indultis, etiam confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, et Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus ac formis, et cum quibusvis clausulis et decretis quibusvis Capitulis, Collegiis ac etiam peculiaribus personis quacumque ecclesiastica dignitate pollentibus, quocumque tempore etiam per Nos concessis, nec non quibusvis consuetudinibus, etiam immemorabilibus, latissime et plenissime ac specialiter et expresse de Apostolicae potestatis plenitudine derogando, ac derogatum esse volumus, ceterisque in contrarium quomodolibet facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXI Ianuarii MDCCCXIV, Pontificatus Nostri Anno Decimosexto. — M. Card. Rampolla.

LXXX.

S. Congr. de Propag. Fide Instructio de Sacerdotibus rituum orientalium Americam petentibus. — 12 April. 1894.

Illū ac Rmē Domine. — Relatum est Huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide pro negotiis Ritus Orientalis, presbyteros huius ritus, qui Americanas aliasque petunt regiones ut fidelibus suae gentis illic commorantibus spirituale praebeant auxilium, quandoque propter exiguum istorum numerum otari quotidie, vel eleemosynas colligere, quamvis canonica ad id facultate destitutos, vel medicae arti aut negotiationi operam dare, non sine gravi christiani populi scandalo; et, quod deterius est, Episcoporum monitionibus ad hoc opportune datis haud obtemperare. Deplorandum insuper est non semel ipsos Curiis exhibere testimoniales litteras proprii Praesulis orientali lingua exaratas, in dictis regionibus prorsus ignota: hinc impossibile est locorum Ordinariis dignoscere num easdem tradens sit sacerdos catholicus a quaavis ecclesiastica censura immunis, an vero ea illaqueatus, num schismaticus, num etiam simplex laicus qui falsa documenta exhibeat.

Huic porro malo opportunum volens afferre remedium eadem S. Congregatio, SSmo D. N. probante, nuper ad Praelatos Orientalis ritus litteras dedit, quibus eisdem praescripsit ne, absque praevia licentia Ordinarii loci *ad quem*, Sacerdotes dictum in finem designentur, qui caelibes aut vidui esse debent; ne ipsi discedant, quin prius huic S. Congregationi in scriptis declaraverint, ad quam Dioecesim pergere velint ut

inibi domicilium constituent, atque licentiam ab eadem S. Congregatione in singulis casibus obtineant; ut hac obtenta ipsi sistant coram dicto Ordinario, cuius iurisdictioni subesse debent, atque ab eò petant obtineantque necessarias facultates sacra peragendi, eidem exhibendo una cum memorata licentia litteras discessoriales proprii Antistitis a R. P. D. Nuntio vel Delegato Apostolico comprobatas: firma tamen manente prohibitione eleemosynas absque debita facultate colligendi; quod si secus fiat, iidem Sacerdotes ad sacrum exercendum ministerium minime admittantur.

Quae dum Amplitudini Tuae nota reddo, rogo Te ut sedulo invigiles super observantia eorum quae superius exposita sunt, antequam admittas in posterum Sacerdotes, de quibus sermo, ad sacra peragenda in ista Dioecesi. Interim D. O. M. ex corde precor ut fausta quaeque Tibi concedat, et propensi animi mei sensus libenter testor.

Datum Romae ex aedibus eiusdem S. Congregationis, die 12 Aprilis 1894. — Addictissimus Servus: Card. Miecislaus Ledochowski, Praef. — Aloisius Vecchia, Secret.

LXXXI.

S. Congr. Concilii in una Varsavien. « Dubia circa causas matrimoniales ». — 16 Iunii 1894.

I. Sitne in causis nullitatis matrimonii ex quocumque titulo coram Iudice Spirituali agitatis necesse exigere, ut testes septimae manus producantur, an vero id in solis causis ex capite impotentiae devolutis observandum, in caeteris autem omnibus praetermitti possit?

II. Liceatne sine speciali pro unaquaque vice per-

missione S. Congregationis recipere instantiam et instituere processum in ordine ad efflagitandam dispensationem Sanctissimi? — Et quatenus negative:

III. Liceatne, absoluta instructione causae ex titulo impotentiae physicae, quum inspectio corporum demonstravit virginitatem uxoris, non tamen evicit impotentiam mariti, transmittere acta causae ad S. C. pro impetranda Sanctissimi dispensatione?

IV. Si uxor virginem se esse contendens, virginitatemque suam per inspectionem evincere sustinens, maritum impotentiae insimulat; — is vero contumax est, vel, comparendo, negat, sed inspectioni succumbere renuit; — liceatne unilateraliter, id est ad solam uxoris instantiam, processum ulterius tractare ac deinceps acta ad S. C. transmittere petendae a Sanctissimo dispensationis causa; an vero processus sit inhibendus, veniaque S. C. in ulteriorem eius instructionem impetranda?

V. Num in supra relatis casibus (I, II et III) necessario annectendae sint non modo coniecturae Defensoris sed etiam opiniones Theologi et Canonistae.

Resolutio: Sacra Congr. Concilii, re disceptata sub die 16 Iunii 1894, censuit respondere:

Ad I. Negative ad primam partem; et testimonium septimae manus, stricto sensu sumptum, exigi ad corroborandam confessionem coniugum quoad inconsummationem matrimonii. — Ad II. Negative. — Ad III. et IV. Affirmative. — Ad V. Negative.

LXXXII.

S. Rituum Congr. Decreta et ordinationes de Musica Sacra. — 7-21 Iulii 1894.

A. — *Decretum.*

Quod sanctus Augustinus ceterique Patres saepe numero docuerunt de cantus ecclesiastici decore et utilitate, ut, per oblectamenta aurium infirmior animus in affectum pietatis assurgat¹; id Romanorum Pontificum auctoritas sibi integre eximique perficiendum semper attribuit. — Quapropter in hoc Catholicae Liturgiae munus ita Gregorius cognomine Magnus curas ac studia contulit, ut vel ipsam appellationem ab eo sacri concentus sint mutuati. Alii vero, processu temporum, Pontifices, quum nescii non essent quantam huius rei partem sibi divini cultus vindicaret dignitas, immortalis decessoris sui vestigiis insistentes, Gregorianum cantum non modo ad receptam eandemque probatissimam numeri formam revocandum, sed etiam ad aptiorem melioremque exemplaris rationem exigendum indesinenter curarunt. Praesertim, post Tridentinae Synodi vota et sanctiones, atque Missalis Romani diligentissime exarati emendationem Pii V praeepto et auctoritate peractam, de promovendo liturgico cantu magis in dies assidua excelsit solertia Gregorii XIII, Pauli V ac ceterorum, qui, ad incolume Liturgiae decus tuendum, nihil potius et antiquius habuerunt, quam ut rituum uniformitati sacrorum etiam concentuum uniformitas ubique responderet.

¹ *Confess.* L. x, c. 33, n. 3.

Qua in re illud Apostolicae Sedis sollicitudinem iuvat praecipue, quod ipsi curae fuerit Graduale, accurate recognitum et ad simpliciores modos reductum, Ioanni Petro Aloisio Praenestino elaborate praeclareque adornandum committere. Nam mandatum, ut erat dignum homine officii sui perstudioso, docte ille complevit: et celeberrimi magistri praestare valuit industria, ut, iuxta prudentissimas normas, servatisque genuinis characteribus, liturgici concentus reformatio iure conficeretur. Opus tanti momenti illustres Petri Aloisii Praenestini discipuli, insigne eius magisterium et documenta secuti, typis Mediceis Romae excudendum, Pontificum voluntate, susceperunt. — Incepta tamen huiusmodi experimenta et conatus non nisi aetati huic demum nostrae absolvere est concessum. Quum enim sa. me. Pius IX liturgici cantus unitatem feliciter inducere quam maxime in votis haberet, a Sacrorum Rituum Congregatione assignandam, eiusdemque ductu et auspiciis muniendam, peculiarem virorum Gregoriani cantus laude praestantium Commissionem in Urbe instituit; eiusque examini editionem subiecit, qua denuo in lucem evulgaretur Graduale Romanum, typis olim Mediceis impressum, et Apostolicis Pauli V Litteris approbatum. Hanc dein editionem saluberrimo opere absolutam, parique studio et opportunis inductis emendationibus, ad normas a Commissione praescriptas, revisam, sibi valde probari haud semel ostendit, atque authenticam declarare non dubitavit suis Brevibus Litteris, die 30 Maii anno 1873 datis, quarum illa est sententia: « *Hanc ipsam dicti Gradualis Romani editionem Reverendissimis locorum Ordinariis, iisque omnibus, quibus Musices sacrae cura est, magno opere commendamus; eo vel magis, quod sit Nobis maxime in votis, ut cum in ceteris, quae ad Sacram*

Liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una, cunctis in locis ac Dioecibus, eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia ». — Antecessoris Sui adprobationem decreto confirmare atque extendere e re esse duxit Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII. Litteris enim Apostolicis, die 15 Novembris anno 1878, primae Antiphonarii partis, quae Horas diurnas complectitur, novam editionem, ab iisdem viris per Sacrorum Rituum Congregationem deputatis, egregie sane, ut decebat musicos eruditos, atque intelligenter revisam, peculiari commendatione est prosequutus, his sapienter ad Episcopos omnesque Musicae Sacrae cultores verbis usus: « *Itaque memoratam editionem a viris ecclesiastici cantus apprime peritis, ad id a Sacrorum Rituum Congregatione deputatis, revisam probamus atque authenticam declaramus, Reverendissimis Ordinariis ceterisque, quibus Musices Sacrae cura est, vehementer commendamus, id potissimum spectantes, ut sic cunctis in locis ac Dioecibus, cum in ceteris, quae ad Sacram Liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia* ».

Verum, quemadmodum post Pontificum Pii IX Breve de Graduali, ad ipsam editionis adprobationem in dubium vocandam, controversiae pluries subortae et obstacula sunt permota, ob quae Sacra Rituum Congregatio, die 14 Aprilis anno 1877, sui muneris esse persensit editionem authenticam adserere, suoque suffragio penitus confirmare: haud aliter, post Apostolicas etiam Leonis XIII Litteras, quin finem contentionibus facerent, sibi adhuc integrum putaverunt nonnulli consilia et decreta negligere de instituto cantus ecclesiastici, constanti Romanae Liturgiae ratione et usu comprobati. Immo, choricis Ecclesiae libris in lucem prolatis,

totaque hac re ad exitum egregie perducta, largiores evasere disputationes: et, in conventu cultorum liturgici cantus anno 1882 Aretii habito, validius excitatae censurae eos moerore affecerunt, qui, in ecclesiastici concentus uniformitate, Apostolicae Sedi unice obtemperandum iure meritoque existimant. Quum autem qui Aretium hanc ob causam contenderant, vota quaedam seu postulata de eadem re non tantum in populum prodiderint, verum etiam Sanctissimo Domino Nostro Leoni XIII formulis concinnata exhibuerint, Pontifex idem, negotii gravitate permotus, ut sacrorum concertuum, potissimum vero Gregoriani cantus, unitati et dignitati consulere, vota illa seu postulata in examen adducenda assignavit peculiari Coetui ab se delecto quorundam Patrum Cardinalium Sacris tuendis Ritibus Praepositorum. Qui, omnibus mature perpensis, exquisitisque insignium quoque virorum sententiis, sine ulla dubitatione decernendum censuerunt: *Vota seu postulata ab Aretino Conventu superiore anno emissa, ac Sedi Apostolicae ab eodem oblata pro liturgico cantu Gregoriano ad vetustam traditionem redigendo, accepta uti sonant recipi probarique non posse. Quamvis enim ecclesiastici cantus cultoribus integrum liberumque semper fuerit ac deinceps futurum sit, eruditionis gratia, disquirere quanam vetus fuerit ipsius ecclesiastici cantus forma, variaeque eiusdem phases, quemadmodum de antiquis Ecclesiae ritibus ac reliquis Sacrae Liturgiae partibus eruditissimi viri cum plurima commendatione disputare et inquirere consueverunt; nihilominus eam tantum uti authenticam Gregoriani cantus formam atque legitimam hodie habendam esse, quae, iuxta Tridentinas sanctiones, a Paulo V, Pio IX sa. me. et Sanctissimo Domino Nostro Leone XIII atque a Sacro-*

rum Rituum Congregatione, iuxta Editionem nuper adornatam, rata habita est et confirmata, ulpote quae unice eam cantus rationem contineat, qua Romana utitur Ecclesia. Quocirca de hac authenticitate et legitimitate, inter eos, qui Sedis Apostolicae auctoritati sincere obsequuntur, nec dubitandum neque amplius disquirendum esse ».

Attamen postremis hisce annis, diversas ob causas, pristinae difficultates iterum interponi, recentesque immo concertationes instaurari visae sunt, quae vel ipsam, quum huius Editionis, tum cantus in ea contenti, genuinitatem aut infirmare aut penitus impetere aggrederebantur. Neque etiam defuere qui ex desiderio, quo Pius IX et Leo XIII, Pontifices Maximi, ecclesiastici cantus uniformitatem summopere commendatam habuerunt, alios quoscumque cantus, in Ecclesiis peculiaribus iampridem adhibitos, omnino vetari inferrent. Ad haec dubia satius enucleanda, omnesque in posterum ambiguitates arcendas, Sanctitas Sua iudicium hac de re deferendum constituit Congregationi Ordinariae omnium Patrum Cardinalium Sacris tuendis Ritibus Praepositorum: qui, in Coetibus ad diem 7 et 12 Iunii nuper elapsi convocatis, resumptis omnibus ad rem pertinentibus aliisque mox exhibitis mature perpensis, unanimi responderunt sententia: « *Servandas esse dispositiones sa. me. Pii IX in brevi « Qui choricis » diei 30 Maii 1873; Sanctissimi Domini Nostri Leonis Papae XIII in Brevis « Sacrorum Concertuum » diei 15 Novembris 1878; ac Sacrorum Rituum Congregationis praescriptiones supra relatas ».* — Quod autem ad libertatem attinet, qua Ecclesiae peculiare cantum legitime invecum et adhuc adhibitum possint retinere, Sacra eadem Congregatio plurimum hortatur omnes locorum Ordinarios aliosque

ecclesiastici cantus cultores, ut Editionem praefatam in Sacra Liturgia, ad cantus uniformitatem servandam, adoptare curent, quamvis illam, iuxta prudentissimam Sedis Apostolicae agendi rationem, singulis Ecclesiis non imponat.

Facta autem de his omnibus per infrascriptum Cardinalem Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum Sanctissimo Domino Nostro Leonis XIII fidei relatione, Sanctitas Sua Decretum Sacrae ipsius Congregationis ratum habuit, confirmavit, et publici iuris fieri mandavit die 7 Iulii anno 1894.

L. H S. – Caietanus Card. Aloisi-Masella, S. R. C. Praefectus. – Aloisius Tripepi, S. R. C. Secretarius.

B. – S. R. C. *epistola de eadem re.*

Quamvis ordinatio pro cantu sacro moderando Rm̄is Italiae Episcopis a Sacrorum Rituum Congregatione, de Apostolica Auctoritate, communicata, plures sapientes normas contineret super hac parte haud exigua sacrae liturgiae; tamen multis et gravibus de causis ad actum in pluribus Dioecesibus plene redigi non potuit.

Ad eiusmodi difficultates removendas, et ad musicam in qualibet Ecclesia loco sancto dignam procurandam, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII iussit, ut, auditis praecipuis artis musicae magistris, exquisitaque quamplurium Rm̄orum Italiae Ordinarium sententia, Sacra Rituum Congregatio in Plenario Cbetu, novo examini ac discussioni rem subiceret ac statueret, quatenam ex normis supradictis forent explicandae vel mutandae, et quatenam aliae iisdem addendae, ut ad optatum exitum facilius perducerentur.

Mandatis eiusdem Sanctissimi Domini Nostri obsequens Sacra Rituum Congregatio, re accurate discussa ac perpensa, aliam ordinationem hisce litteris adnexam protulit, Apostolicae Sedis sanctione confirmatam. Quae in binas partes dispescitur, unam de normis generalibus servandis in quavis compositione et executione musicae sacrae, alteram de regulis idoneis ad studium huius artis promovendum, necnon ad impediendum quominus limites praestitutos eiusdem artis cultores praetergrediantur, et Ecclesiae auctoritas in eo quod ad divinum cultum spectat, imminuat.

Praeterea prioribus iterum subortis hoc postremo tempore quaestionibus super cantu liturgico, quamvis pluries hac de re mentem suam aperisset Sedes Apostolica, voluit eadem Sanctitas Sua, ut idem argumentum denuo ageretur, ac praedictae quaestiones penitus discussae penes Sacrorum Rituum Congregationem resolverentur. Quae quidem, servatis servandis, a iure praescripto non esse recedendum statuit, decretumque a Suprema Auctoritate approbatum, atque hisce litteris item adiectum, edidit.

Sacra porro eadem Congregatio Amplitudinis Tuae sapientiae ac prudentiae diligentem harum dispositionum observantiam commendat: prosunt enim sive novis vitandis controversiis, sive faciliori cantus ad sacrum ritum idonei usui in Ecclesiae functionibus.

Quae dum pro suo munere Amplitudini Tuae significat infrascriptus, plenae aestimationis atque observantiae sensus exprimit,

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis, die 21 Iulii 1894. – Amplitudinis Tuae – Uti Frater

C. Card. Aloisi-Masella, Praefectus. – Aloisius Tripepi, Secretarius.

C. — *De Musica sacra Ordinatio, quam mature perpensam Sacra Rituum Congregatio in Ordinariis Coetibus dd. 7 et 12 Iunii 1894 approbandam censuit.*

PARS PRIMA. — *Normae generales circa musicam in ecclesiasticis functionibus adhibendam.*

ART. 1. Quaevis musica compositio, sacrae functionis (quam comitatur) indoli conformis, ritus verborumque significationi religiose respondens, Fidelium pietatem excitat, ac proinde digna est Domo Dei.

ART. 2. Eiusmodi est cantus Gregorianus, quem uti vere suum agnoscit Christi Ecclesia: quare unicus est quo ipsa utitur in libris liturgicis a se adprobatis.

ART. 3. Cantus etiam polyphonicus tum diatonicus, tum chromaticus, modo praeclaudatis instructus uterque dotibus, sacras decet functiones.

ART. 4. Quo ad genus polyphonicum, Petri Aloisii Praenestini musice eiusque probatorum imitatorum Dei Domo perquam digna reputatur: itemque divino cultu digna censetur ea musice chromatica, quam ad nostram usque aetatem docti magistri ex italibus et Scholis ac praesertim Romani magistri transmisere; quorum compositiones, utpote vere sacras, pluries ecclesiastica laudavit Auctoritas.

ART. 5. Quum apprime constet compositionem musicae polyphonicae, etsi optimam, saepe ob ineptam executionem, Dei Domum dedecere; eo in casu Gregorianus cantus in functionibus stricto sensu liturgicis adhibeatur.

ART. 6. Musica *figurata* pro organo, generatim huius instrumenti gravi indoli harmonicae et continuae respondeat. Instrumentorum consociatio cum decore

cantum sustineat, non opprimat. In praeludiis atque interludiis tam ab organo quam a ceteris instrumentis vetetur indoles sacra, functionis significationi respondens.

ART. 7. Infra solemnes stricte liturgicas functiones, lingua in canticis usurpanda sit lingua ritus propria: textusque *ad libitum* e Sacra Scriptura desumantur, aut ex Officio diei, vel ex hymnis precibusque ab Ecclesia adprobatis.

ART. 8. Ceteris vero in functionibus lingua vernacula poterit adhiberi, verba, seu textus sumendo e piis atque adprobatis compositionibus.

ART. 9. Strictissime in Ecclesiis interdicatur quaequam musica, sive concertus sive sonitus, quae profanum quid sapiat; praesertim quae theatrales melodes quomodocumque redoleat vel referat.

ART. 10. Quo debita verbis liturgicis observantiae consulatur, et sacrarum functionum prolixitas vitetur, quivis cantus inhietur in quo verba vel minima ex parte ommissa sint, vel sensu distracta, aut nimium repetita.

ART. 11. Prohibitum est quominus versiculi necessario inter se connexi prorsus intercidantur.

ART. 12. Tandem prohibetur ne quis organum pulset ex tempore, vulgo *a fantasia*, nisi id apte calleat; nempe, ut non modo artis musicae regulae serventur, sed etiam sarta Fidelium pietas tectaque sit animorum applicatio.

PARS ALTERA. — *Monita ad studium sacrae musicae promovendum et pellendos abusos.*

I. Quum sacra musica pars sit Liturgiae, Sacrorum Rituum Congregatio Rm̄is locorum Ordinariis potissimum commendat ut peculiare ad illam promo-

vendam studium impendant, opportunas edendo praescriptiones, praecipue in Synodis Dioecesanis ac Provincialibus, verum hisce normis apprime conformes. Laicis fas esto operam suam praestare; subiectis tamen vigili respectivo Ordinario. Absque ecclesiasticae Auctoritatis assensu (nempe Episcopi quoad Dioecesim, et Metropolitae cum suis suffraganeis quoad Provinciam), coetus institui et comitia haberi non liceat. Ephemerides de sacra musica ne mandentur typis absque Rñi Ordinarii imprimatur. Quaevis discussio circa harum praescriptionum articulos omnino vetita est. Permittitur vero quoad ceteras materias ad sacram musicam pertinentes, dummodo 1.º caritatis leges serventur; ac 2.º magistri vel iudicis partes nemo sibi arroget.

II. Curent Rñi Ordinarii ut Clerici obligationi Cantus liturgici discendi sedulo satisfaciant, prout hic praesertim in libris extat a S. Sede approbatis. Quoad ceterum musicae genus atque organi sonitum addiscendum, Clericis haud onus imponant, ne gravioribus disciplinis, quibus vacandum est, iidem distrahantur. Qui vero eiusmodi artem callent, vel aptam ad id genus indolem praeserferunt, iis adhuc progrediendi studium permitti poterit.

III. Rñi Ordinarii plurimum satagant ne Parochorum incuria Ecclesiarumque Rectorum sacri contentus in Ecclesiis tolerentur hisce praescriptionibus contrarii; canonicis etiam poenis utendo, pro suo arbitrio et prudentia, contra inobedientes.

IV. Praesenti Ordinatione in vulgus edita et significata Rñis Italiae Ordinariis, Acta omnia de hac re praecedentia abrogantur.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, ad relationem infrascripti Cardinalis Sacrorum Rituum Con-

gregationi Praefecti, supradictam Ordinationem ratam habere et undequaque confirmare dignatus est, eademque publici iuris fieri mandavit die 7 Iulii 1894.

L. † S. - Caietanus Card. Aloisi-Masella, S. R. C. Praefectus. - Aloisius Tripepi, Secretarius.

LXXXIII.

S. Cong. Episc. et Regul. instructio de verbi Dei praedicatione. — 31 Iulii 1894.

Sanctissimus Pater Leo Papa XIII, cui apostolicum sacrae Praedicationis ministerium adeo cordi est, utpote christiano populo, his praesertim temporibus, recte instituendo tantopere necessarium, magno quidem animi sui dolore accepit, in annunciandis e suggestu Fidei mysteriis multa peccari; complures scilicet, aliquot ab hinc annis, eosque gravissimos, irrepsisse abusum in modum, quibus saepenumero sacra hodie praedicatione sprete digna, aut saltem sterili ac prorsus inutili efficiatur.

Quapropter antecessorum suorum vestigia premens, hanc Sacram Congregationem Episcoporum et Regularium causis dignoscendis praepositam iussit ad Italiae Episcopos Praesulesque Religiosorum Ordinum sese convertere, eorumque vigilantiam ac zelum vehementer excitare, ut, quoad per ipsos fieri potest, huic incommodo remedium afferant, atque illud omnino removendum curent.

Augustis igitur Sanctissimi Patris praeceptis obsequens haec Sacra Congregatio Reverendissimis Episcopis et Regularium Ordinum, Coetuumque ecclesiasti-